

(א) ז"צ קנה. סנהדרין טו; (ב) סנהדרין עז, ג) ענת שמה: ב"מ א. לו; ז"צ קנה. קט, (ד) וינמות גא. ז"צ קבלג, (ה) פקמים לא. לקמן פב. גיעין לו. ב"מ מ: וקדושין טו, (ו) ודבור זה ש"ך לעיל קודם לעבור אלף אטוסים וכו', (ז) ועדים כמ"ן, (ח) כנ"א למה למי ששקין שלו, (ט) ונ"ע מוסף ע"ז מ: ד"ה יוכלן, (י) ונשין מוסף לקמן כח. ד"ה קיסוס, (יא) ש"ך לע"ב.

תורה אור השלם

- והתורו את קטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו ותחמיטו יסף עליו ונתן לאשר אשם לו: במדבר ה ז
- אם אָן בַּיָּד הַתְּרִידוּקוּ וְאֶל תִּשָּׁבן בְּאֶהֱלֵךְ עִרְלֹה: איוב יא יד

גליון הש"ס

נבמ' אין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש עיין קוטה דף י' ז"צ מוסף ד"ה טו לו: תוס' ר"ה וברבך הונא אמר רב וכו' וי"ל דהיא מבבל ביהודה. עיין ברמב"ן גמלתות פ"ב דשבת ט"ז ועוד כתב הר"ף דה' זלריג א"ר: בא"ד דהיא מבבל ביהודה. כה"ג מגילה דף כט ע"ב בטורח דף לו ע"ב:

מוסף רש"י

א"כ"ב נעשה בגדול. המוכר, דק"ל (ז"צ קט). ולמכור צנכסי אצ"י עד שיהא פן עשרים (מהור"ן כ"ט): א"ז: טמן ומקלע ועדים כולם גדולים וספרים (רשב"ם ב"ב קמח). מורה בשטר שכתבו אין צריך לקיימו. מאחר שהלוח מורה ששטר חוב שהולך עליו שטר אמת הוא, אלף אלף המלוה צריך לחזר אחר העדים החתומים זו ולהעיד על תמימותו ולקיימו (ב"ם ע"ב): דכ"ן דמורה שכתבו ועלו בו הרי הוא כאלו שמועלו וחתמו ונזכר זמן גנובא שמועלו (שבת נח). גנובא גנובי למה לך. לקט"ס דנריך (רשב"ם ב"ב קלג). ונתן לאשר אשם לו. לאשר הלוח לו לא נחמך, אלף לאשר אשם לו, לאשר הקקן שלו, כ"ק (ק). אמרין ששם זה קלן (פסחים לא). לאשר הקקן שלו, ולא חמי' לאשר טעה בו (לפנ"ת ב).

תוספות ר"ד

אמר ר"ה א"ר מורה בשטר שכתבו אי"צ לקיימו. פי' שיהיה שהודה שכתבו ועל עול תנתמו העדים אין המלוה צריך לקיימו בעדים החתומים בו שכבר קיימו הלוח שהודה לו כי הוא כתבו והחתמו עליו טוען הלוח פירעתיך אינו נאמן שכבר השטר מוקים דכל שטר מוקים אין הלוח יכול לומר פירעתי דא"ל מלוח שטרך כ"י מאי בעי ולי"א כזה הפה שאסר הוא הפה שהתיר: א"ל ר"ג גנובא גנובא למה לך פי' המורה מהתגב אהא לומר דבר"ך בלשון של חלקו החזיר והרכיב כדי שלא יבטלו את דבר"ך כחידאה אי ס"ל כרבי אמאי אשמה כר"מ פי' דיפלוגתא דר"מ ורבנן הוא דר"מ אומר אצ"ל ורבנן צריך לקיימו ולא תנקוט לה למילתא באנפי נפשי א"ל ובר היכי ס"ל פי' במורה בשטר שכתבו אי"ל כי אתו לקמן פי' מלוים (המביאין) שטרות אמרינן להו ידלו קיימו שטריכוו וחותו לדינא פי' כך אני רגיל לומר למלוים המביאים שטרותיהם לפני ואין עדיהם עמהן לכו ובקשו עדיכם וקיימורו שאם לא תקיימורו קיימו של לוח שטרותה שכתבו אינו מועיל לך שהרי חזרו ואומר פרעתיך ויש להאמינו ע"י מיגו ומוש"ה טרח לקיים שטרך ושוב לא יחא נאמן לומר פרעתי והל' כר"ג ברני שאינו נאמן עיין בפסקי בפי' מי שמת עיין לקמן: **אמר** ר"י א"ר האומר שטר אמנה הוא זה אינו נאמן. פי' המורה שטר אמנה שלא לוח כלום אלא כתבו ומסרו למלוה ויעטרך ללוותו והאמינו שלא יתבענו אא"כ מלווה ואינו נ"ל דמשמע מפורשו שהעדים נתנוהו ללוה והוא נתנו למלוה ואי"כ אמאי קרי ל"י לקמן עולה ולא מהמינו עדים בזה והתנן כותבין שטר ללוה אע"פ שאין מלוה עמו וכו"ח א"א אוקימנא לההוא בשטר"א אקנייתא פי' שפקדוהו לו וכסיו מרום בין ילוה בין לא ילוה ויבה הון לאותו זמן מהיום הרי אביי מעמידה בשטרי דלאו אקנייתא דאמר אביי הוא דנתן כותבין שטר ללוה בלא מלוה אפילו בשטר"א דלאו אקנייתא נמי וא"צ אחי למיטרף לקוחות מהאי זמנא והוא לא לוח עד תשרי לאו שלא כד"ן טרף ודעוד בחתומין וכ"ן לו פי' מיום שתתמוהו יחול השעבוד ואפילו לא לוח המעות עד תשרי וכל ההיא חששא אינה שאם כתב ללוות בניסן ולא לוח עד תשרי ואתי למטרף לקוחות שלא כד"ן אבל לשמא לא הלוחו כלל לא חישישין דאיהו דפספסי אפשי"י ומאי עולה איכא בברה סהוי א' איהו מהינן ליה וגם שטר אמנה מנן שלא יהיה אפילו בשטר"א

האשה שנתארמלה

אלף אנוסים מ"ט לא. נימא הפה שאסר הוא שהמיר: ^א א"כ נעשה **גדול**. כל מעשה השטר גדולים הלוקח והמוכר וגבי עדים נמי אמרי' חזקה אין הלוקח מחתים זו קטנים: **ויהגו ולא יחסמו שקר**. הלכך כי אמרי נמי אנוסים היינו ממתת נפשות משוו נפשייהו רשעים: **מודה**

צטטר שפספו. לוח שהודה צטטר

שכתבו ועל פיו נחתמו העדים: אין

המלוה צריך לקיימו. צעדים החתומים

זו שאין הלוח שזכ נאמן לומר פרעתי

ולא אמרינן צבאלי הפה שאסר הוא

שהמיר דמכיון שאמר כשר היה הרי

החזק השטר וכי אמר פרעתי לא

מהיטמן שהי ציד המלוה הוא ור"מ נמי

דלמר אין נאמנים לפסלו צמודה לוח

שכתבו קאמר וקסבר לא צריכינן מו

לעדים ולאו אפומייהו מיקיים שטר"א:

גנובא. מתגנב צבאלי לומר דצריך

צלשון שלא נחלקו זו היחד והמרוצים

כדי שלא יצטלו את דצריך דלמרת

כחידאה: **אי פביא לך כר"מ אימא**

הלכה כר"מ. ולא תנקוט לה כמילתא

צאנפי נפשה: **ומר היכי פביא ליה**.

צמודה צטטר שכתבו: **כי אסו לקמן**.

מליון מצביאי שטרות: **קיימו שטריכוו**.

כך אני רגיל לומר למלוים המציאים

שטרותיהם לפני ואין עדיהם עמהם

אני אומר להם לכו וצקשו עדיכם

וקיימוהו דאי לאו הכי אע"ג דמודה לוח

שכתבו מנ"י למימר פרעתי: **שטר**

אמנה. לא לוח כלום אלף המלוה ומסרו

למלוה שאם יצטרך ללוות ילוה והאמינו

שלא יתבענו אא"כ מלווה: **כל דמיניה**.

והלא עדים חתומים זו פשיטא

דיתקיים צחותמי: **כרדב הונא**.

ואשמעינן רב יהודה נמי הכי לזה

שאמר כתבתי ומסרתי לו אלף שטר

אמנה הוא אין צריך המלוה לחזור

ולחצי"א להעיד על החמיתה דאין

נאמן לוח לפסלו דלח עבד איניש

דכתב ומסר צלל הלואה: **שאז**

לאחיים. צהודאה זו שהוא מודה

שהוא שטר אמנה חב ומפסדי את

אחריש הנושים זו ואין לו מה להגבותם

והי רוצים לגבות חוב זה: **ונקן לאשר**

אשם לו. ולא כתב לאשר הלוחו אלף

לאשר האשם שלו ואשם הוא קרן כדאמרי'

צגהול (ז"ק דף ק). למי שהקדן שלוח:

ואמר

טעמא: אי סבירא דך בר"מ בו'. וא"ת

ולמנא משום הכי לא קאמר הלכה כר"מ

משום דא"כ רב"ז (דף ק. א) דמורה

בשטר שכתבו אין צריך לקיימו:

א"מא הרבה ברבי מאיר. תימא

למימר דהלכה כרשב"ג דלית ליה

צדא"כ רב"ז (דף ק. א) דמורה

בשטר שכתבו אין צריך לקיימו:

אע"ג דכפס"ק דז"מ (דף ק. ב) וס"י

אמרינן מגו כה"ג גבי מנא שוצר צומן

שהאשה מודה יחזיר לבעל דקאמר ש"מ

איתא לדשמואל שמה תהם

שמיכין אמגו כל דהו משום דאיכא שוצר

דמוכח ואם נאמר דמכירת שטר חוב

אלף ממדכרין הוא אחי שפיר דמינן

למימר דווקא מוכר שטר חוב דהוי

מדרכין יכול למחול אלף צנושה

צבצבירי כו' דחייב לו מן התורה אינו

יכול למחול וכן משמע צפ"ק דף קמז

א"כ רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

פרק שני כתובות

י"א.

חזקה אין בו'. הכא משמע ללא אמרינן

מגו צמקוס חזקה ולרבנן

אמרינן ונ"ע דבעיא היא צפרק קמנא

דז"צ (דף ק. ב) וס"י ולא אפשיטא גבי

צבע אחר זמנו ואמר ליה פרעתיך

תוך זמני: **דאמר** מר אין דך דבר בו'.

פירוש אפי' מאן דמחמיר לא מחמיר

אלף צהנך דרצב גופיה קסבר דאפילו

צהני אינו חייב למסור עצמו צנינעא

צמס' ע"ז צפרק ר' ישמעאל (דף נד.

ו) ואין חילוק צין הנך לשאר

דצפרהסיא צבולוה וצ"ח ב"ב (דף קמז)

מעמא דר"מ כרדב הונא בו'.

פירש צקונטרס דמיירי

פלוגתייהו צשמודה לוח שכתבו והיינו

טעמא דר"מ דאין נאמנין דהוא"ל ולוח

קיימו לא צריכי מו לעדים ולאו

אפומייהו מקיים שטר"א ורבנן סברי

צריך לקיימו וקשה לר"י דא"כ ליפלגו

צלל עדים צלוה ועוד דצפרק מי שמת

(ז"צ דף קמז: ו)ס"י משמע דלח פליגי צלוה

דקאמר רבי יוחנן שאני אומר מודה

בשטר שכתבו ז"ל לקיימו דברי הכל

היא ופריך והא מפלג פליגי אין

נאמנים לפסלו כו' אמר ליה אי אלימי

עדים לאורועי שטר"א איהו כל כמיניה

ועוד דהוה ליה למימר דרצב הונא

קמיפלגי ונראה לר"ת ולר"י דה"פ

טעמא דר"מ כרדב הונא דכמו שאומר

רב הונא דלא אמרינן מגו לפסול

השטר צלוה ה"י אומר ר"מ צעדים

דאע"ג דאלימי לא פסלי שטר"א צמגו:

מודה בשטר שכתבו א"צ לקיימו.

וא"ת ומ"ט לו מהיטמן צמגו

דאי צעי אמר מוויף וי"ל דשמה ירא

לוח לומר מוויף פן יכחשיכוו ולימ"א

ופירש הקונט' צמקוס אחר דטעמא

משום דרצב תורה א"ל קיוס דעדים

החתומים על השטר נעשה כמי

שחקרה עיומן צצ"ד ורבנן הוא

דאצרכוהו קיוס כי טעין מוויף הוא

אלף צשאר טענות כגון פרוע הוא לא

הצרכוהו קיוס וכן נראה לר"י אלף

אין לפרש דלח מהיטמן צמגו לומר

פרוע הוא משום דאי פיעיה שטר"א

צדיה מאי צעי דהא כי טעין נמי

אמנה הוא מסקינן צסמוך אמילתיה

דרצ דלא מהיטמן והסא לא שייך האי

דמימר דר"מ לרבנן (דף קמז: ו)ס"י

דמפיק דר"מ לקיימו:

א"מא הרבה ברבי מאיר. תימא

למימר דהלכה כרשב"ג דלית ליה

צדא"כ רב"ז (דף ק. א) דמורה

בשטר שכתבו אין צריך לקיימו:

אע"ג דכפס"ק דז"מ (דף ק. ב) וס"י

אמרינן מגו כה"ג גבי מנא שוצר צומן

שהאשה מודה יחזיר לבעל דקאמר ש"מ

איתא לדשמואל שמה תהם

שמיכין אמגו כל דהו משום דאיכא שוצר

דמוכח ואם נאמר דמכירת שטר חוב

אלף ממדכרין הוא אחי שפיר דמינן

למימר דווקא מוכר שטר חוב דהוי

מדרכין יכול למחול אלף צנושה

צבצבירי כו' דחייב לו מן התורה אינו

יכול למחול וכן משמע צפ"ק דף קמז

א"כ רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

אמר רב"ז (דף קמז) דאמר רב"ז (דף קמז)

עין משפט

גו מצוה

כב א מיי פכ"ד מהל' מלוח

ולוח הלכה ה טוש"ע

ח"מ סיומן מו ספיף לו:

כג א מיי פ"ה מהלכות

יטורי המורה הלכה א ז

טוש"ע י"ד סיומן קמ ספיף

א: **כד** א מיי פ"ד מהלכות

מלוח ולוח הל' ה יג

סמג עשין נד טוש"ע ח"מ

סיומן מו ספיף א וסיומן פב

ספיף א: **כה** ד מיי פ"ב שם הל' ה

סמג שם טוש"ע ח"מ

סיומן מו ספיף א:

כו ה מיי שם הלכה ו וסמג

שם טוש"ע ח"מ סיומן פו

ספיף א:

תוספות ר"ד

אקנייתא ואם העדים נתנוהו

למלוה ברצחן הלוח שצוה

להם ליתנו לו אפי"ש שלא דאו

ההלואה בעיני' כשר וכשר

הוא שאם הלוח רוצה להאמין

למלוה שילוחו מה"ש לעדים

לומר לא ניתן לו השטר

עד שנראה ההלואה בעינינו

ע"י דשמא לא ילך הוא בושת

עלי ומאכזב בו ואומר להם

תנו לו השטר והעדים יעברו

ע"י שלא יתכן ובחמני'

